

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ Kříženecký & partneři, s.r.o.**, se sídlem Na Sadech 2033/21, České Budějovice, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2011, zn. KDS/1493/11, sp. zn. ZN/339/KDS/11,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 4. 5. 2011, zn. KDS/1493/11, sp. zn. ZN/339/KDS/11, a rozhodnutí obce Tlučná ze dne 6. 4. 2011, čj. 322/2011, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 2.000,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Podáním datovaným dne 21. 3. 2011 a doručeným dne 22. 3. 2011 požádala žalobkyně obec Tlučnou podle zákona č. 106/1999 Sb. o poskytnutí kopie žádosti o podporu projektu Areál ZŠ v Tlučné - 1. etapa (včetně příloh 3 a 7 a specifické přílohy Podrobný rozpočet projektu) doporučeného k financování na Výboru Regionální rady dne 8. 11. 2010 v 5. výzvě ROP Jihozápad. Dne 6. 4. 2011 pod čj. 322/2011 obec Tlučná (dále též jen „*povinný subjekt*“) sdělila žalobkyni, že již nedisponuje žádnými kopiemi žádostí o podporu projektu Areál ZŠ v Tlučné - 1. etapa, ani jejími přílohami. Proti tomuto sdělení podala žalobkyně odvolání.

Rozhodnutím ze dne 4. 5. 2011, zn. KDS/1493/11, sp. zn. ZN/339/KDS/11, Krajský úřad Plzeňského kraje (dále též jen „*nadřízený orgán*“) podle § 16 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. odvolání žalobkyně nevyhověl a odvoláním napadené rozhodnutí o odmítnutí žádosti potvrdil.

Pravidla pro poskytování informací byla v rozhodném období upravena zákonem č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném od 1. 7. 2010 do 31. 3. 2012 (dále též jen „*zákon č. 106/1999 Sb.*“).

Mezi účastníky řízení je tu spor o to, zda za uvedených okolností byla obec Tlučná povinna žalobkyni jako žadatelce požadované informace poskytnout.

II. Stručný obsah žaloby

V žalobě se namítá zejména to, že pokud povinný subjekt z jakéhokoli důvodu postoupí dokumenty, které mají být v souladu se zákonem o svobodném přístupu k informacím poskytnuty, na třetí subjekt, pak je povinen si je od tohoto subjektu na své náklady vyžádat a žadateli o informace je poskytnout, zvláště za situace, kdy by takové informace měl mít zálohovány u sebe. Argument, že si obec Tlučná nezálohuje žádné dokumenty, které se týkají její žádosti o milionové dotace, je naprosto nepřijatelný. Orgány územní samosprávy jsou povinny postupovat (zcela shodně jako statutární orgány obchodních společností) s péčí řádného hospodáře. Pořizování kopií v případech milionových kontraktů či dotací jistě k této péči řádného hospodáře logicky patří. Navíc dotčené obci nic nebrání v tom, aby si kopie předmětné žádosti o podporu shora uvedeného projektu včetně příloh vyžádala od Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad, neboť se jedná o její podklady. Jako každá obec nebo město je obec Tlučná povinna ze zákona archivovat veškerou dokumentaci týkající se (nejen) hospodaření, účetnictví a dalších dokumentů sloužících jako podklad pro řádný chod obce a pro prokázání řádného hospodaření a pravdivosti a úplnosti účetních údajů, prokázání oprávněnosti účtovaných rozpočtových výdajů (např. za k prokázání výdajů uhrazených zpracovateli za zpracování žádosti o dotaci, atd.) a podobně. Navíc je tato povinnost uchovávat žalobcem požadované informace zakotvena i zákonem č. 499/2004 Sb. o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů. Navíc je s podivem, že by obec Tlučná porušovala vědomě pravidla programu ROP NUTS II Jihozápad, když podle Příručky pro příjemce (PPP) a rovněž podle Smlouvy o podmínkách poskytnutí dotace z Regionálního operačního programu NUTS II Jihozápad (Smlouva o financování) je každý žadatel o podporu (tedy i obec Tlučná) povinen žádost včetně příloh či podklady související s projektem uchovávat, jinak smlouvu o financování porušuje a dotace mu pak nemusí být proplacena nebo může dojít ke zpětnému odnětí dotace včetně naúčtování penále. Ohledně toho se žalobkyně dovolává právních názorů obsažených v citovaných „precedenčních“ judikátech v odborné literatuře (např. v publikaci Furek, Adam – Rothanzl, Lukáš: Zákon o svobodném přístupu k informacím - Komentář, Lindě Praha, 2010, zejména str. 89) a tam uvedených právních vět rozsudků, např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30.1.2004, č.j. 5 Ca 80/2003-26, a rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 3.12.2002 sp. zn. 44 Ca 179/2002. Žalobkyně navíc nevěří tomu, že by obec Tlučná, jejíž projekt byl v rámci 5. Výzvy ROP NUTS II Jihozápad vybrán k podpoře v hodnotě 65.000.000,- Kč, skutečně neměla požadované informace alespoň v kopii k dispozici. Navíc povinnému subjektu obci Tlučná žádost a související dokumenty zhotovila či obstarala třetí osoba. Od ní si obec může

tyto podklady (na rozdíl od žadatele) v kopii vyžádat. Stejně tak si je může vyžádat od Úřadu Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

K žalobě se Krajský úřad Plzeňského kraje vyjádřil tak, že mu nejsou známa soudní rozhodnutí ani ustanovení zákona č. 106/1999 Sb. k tomu, že pokud povinný subjekt z jakéhokoliv důvodu postoupí dokumenty, které mají být v souladu s tímto zákonem poskytnuty, je povinen si je vyžádat zpět a poskytnout. Žalobkyně konkrétním ustanovením zákona ani judikátem nikdy neargumentovala. Krajský úřad se domnívá, že samotný fakt, že obec Tlučná nemá požadované informace, lze považovat za v zákoně č. 106/1999 Sb. explicitně neuvedený důvod pro odmítnutí žádosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, čj. 2 As 71/2007-56: „*Poskytnutí informace lze totiž odmítnout nejen z důvodů právních, jež jsou taxativně vyjmenovány v § 7 - § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím, nýbrž i z důvodů faktických, které v zákoně z pochopitelných důvodů vyjmenovány nejsou. Typickým faktickým důvodem neposkytnutí informace přitom bude právě situace, kdy povinný subjekt požadovanou informaci nemá.*“). Krajský úřad se domnívá, že není logické, aby povinný subjekt byl povinen si postoupené dokumenty od příslušného subjektu na své náklady vyžádat a žadateli o informace je poskytnout (zvláště za situace, kdy by takové informace měl mít zálohovány u sebe). Žalobkyně se zjevně domnívá, že pokud správní orgán obdrží podání, které poté postoupí pro nepříslušnost druhému správnímu orgánu dle § 12 správního řádu, musí si je v případě, že mu je doručena žádost o poskytnutí informací, vyžádat od druhého správního orgánu. S tím krajský úřad nesouhlasí. Navíc není zřejmé, jak má první správní orgán posoudit, že požadované informace mají být poskytnuty ještě předtím, než si je vyžádá od druhého správního orgánu. Krajskému úřadu není jasné, co žalobkyně míní zálohováním informací. Krajský úřad rovněž neví, z čeho žalobkyně dovozuje povinnost informace zálohovat a vyžádat si je od jiného subjektu (konkrétní ustanovení zákona). Žalobkyně neuvádí žádné konkrétní právní předpisy a jejich ustanovení stanovující, že obec je povinna si zálohovat dokumenty, týkající se její žádosti o dotaci. Krajský úřad se přitom nedomnívá, že logickou součástí těchto povinností je pořídit si kopii celé žádosti o dotaci. Krajský úřad se domnívá, že obci Tlučná sice nic nebrání v tom, aby si kopie předmětné žádosti o podporu projektu včetně příloh vyžádala u Úřadu regionální rady regionu soudržnosti NUTS II Jihozápad, ale že to současně není povinnost obce a je jen na jejím uvážení, zda tento úřad o žalobkynin požadované dokumenty požádá či nikoliv.

Krajský úřad Plzeňského kraje se k žalobě dále vyjádřil tak, že nesouhlasí s tím, že žádost o dotaci je archiválií ve smyslu zákona č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. I kdyby však soud neshledal argumentaci krajského úřadu ve věci žádosti o dotaci a jejích požadovaných příloh z pohledu zákona o archivnictví přílehlavou, pak žalobkynin požadované dokumenty má Regionální rada regionu soudržnosti NUTS II Jihozápad, která také musí umožnit výběr archiválií. Žádost o dotaci by se tedy mohla stát archiválií, jen by výběr byl učiněn u Regionální rady regionu soudržnosti NUTS II Jihozápad místo obce Tlučná. Krajský úřad se nedomnívá, že obec Tlučná porušuje předpisy vydané k provedení Regionálního operačního programu regionu soudržnosti NUTS II Jihozápad. I kdyby tomu tak bylo, domnívá se krajský úřad, že rozhodnout, zda jsou tyto předpisy porušovány či ne může jen Regionální rada regionu

soudržnosti NUTS II Jihozápad, nikoliv krajský úřad. Jedná se o smluvně převzaté povinnosti. Krajský úřad nemá v úmyslu zpochybňovat soudní rozhodnutí, která žalobkyně cituje, domnívá se však, že pro jejich aplikaci na právě řešený případ chybí to, že žádný právní předpis ani žádná smluvně převzatá povinnost neukládá obci Tlučná mít dokumenty, které žalobkyně požaduje. Navíc se v rozsudku čj. 44 Ca 179/2002 hovoří pouze o povinnosti vyplývající z právního předpisu. V tom, aby si kopie předmětné žádosti o podporu projektu včetně příloh vyžádala u svého zpracovatele žádosti, brání obci Tlučná ten fakt, že zpracovatel ukončil svou činnost a již nemá žalobkyni požadované informace. Žalobkyně tvrdí, že kdyby si informace vyžádala, musí je poskytnout, neboť neexistuje důvod pro vydání rozhodnutí o odmítnutí žádosti. Vzhledem k tomu, že obsah žalobkyni požadovaných dokumentů není krajskému úřadu znám, nemůže se k tomu vyjádřit. Krajský úřad proto navrhuje, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Replika

V replice žalobkyně uvedla, že veřejný zájem na poskytování informací je dán již samotnou koncepcí a účelem zákona o svobodném přístupu k informacím, kdy právo občanské veřejnosti získávat informace o dění týkající se výkonu státní správy a územní samosprávy, zejména pokud jde o kontrolu a celkovou informovanost ohledně rozdělování, používání a využívání finančních zdrojů z veřejných rozpočtů (ať již z prostředků EU, ze státního rozpočtu či rozpočtu příslušných samospráv) jakož i právo na informace týkající se míry odbornosti příslušných povinných subjektů ohledně zacházení s takovými finančními prostředky a též posouzení toho, zda jsou takové prostředky rozdělovány a používány v souladu se zákonem a v souladu s příslušnými dalšími normami týkajícími se příslušného dotačního programu, jsou podle přesvědčení žalobkyně zcela zřejmé a v demokratickém právním státu nejen obvyklé, ale dokonce nezbytné. Z vyjádření žalovaného, ani z vyjádření obce Tlučná nelze zjistit, zda se obec Tlučná tvrzením, že požadované informace již nemá, nevyhýbá účelově splnění své zákonné povinnosti. Obec Tlučná totiž nesdělila ani nijak neprokázala, že její projektovou žádost s přílohami připravoval jiný subjekt než sama obec, neoznačila dokonce ani o jaký subjekt se jedná. Takže žalobkyně neví, kdo skutečně projektovou žádost a přílohy pro obec Tlučnou zpracoval, jaký je jeho aktuální stav, neví, zda obec Tlučná měla s takovým subjektem uzavřenu nějakou smlouvu na zpracování požadovaných informací a jaký je její obsah (pokud by taková smlouva měla nějaká relevantní ustanovení týkající se poskytování či neposkytování informací). Pokud je pravda, že požadované informace zaslala též poskytovateli dotace, co brání obci Tlučná, aby si požadované informace, které má logicky mít i ve svém držení, od Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad vyžádala a žalobkyni je poskytla? Žalobkyně je přece povinna zaplatit obci Tlučná i náklady, které s poskytnutím informací souvisejí, tedy i náklady, které obec Tlučná vynaloží v souvislosti s opatřením kopií požadovaných informací od Regionální rady regionu soudržnosti Jihozápad. Je tedy podle žalobkyně zřejmé, že obec Tlučná je schopna požadované informace pro ni zajistit a poskytnout jí je, i kdyby bylo pravdivé tvrzení obce Tlučná, že takové informace u sebe nemá. Je absurdní, že by žadatel mohl projekt realizovat bez toho, že by měl podklady, na základě kterých mu byla dotace poskytnuta, u sebe. Žalobkyně opětovně upozorňuje, že obec Tlučná byla na základě požadovaných informací vybrána k podpoře (získala dotaci) ve výši 65 milionů Kč. Pokud skutečně je pravdivé tvrzení, že požadované informace u sebe povinný subjekt nemá, pak nastala podmínka, která nezprošťuje povinný subjekt povinnosti požadované informace poskytnout, i kdyby je

skutečně u sebe již neměl, neboť povinný subjekt sám v rozporu se svými povinnostmi, v rozporu s jakýmkoli předpisy nebo v rozporu se zavedenými zvyklostmi, se sám požadovaných informací zbaví, ať již v úmyslu zabránit tak jejich možnému poskytnutí či z nedbalosti či neznalosti. Žalobkyně také doplňuje, že samo rozhodnutí obce Tlučná ze dne 19. 5. 2011, čj. 554/2011, proti kterému se marně odvolala k žalovanému, nesplňuje základní náležitosti pro správní rozhodnutí, neboť není řádně odůvodněno. Již to by mělo být důvodem pro jeho zrušení.

V. Vlastní argumentace soudu

Jako východisko je třeba zrekapitulovat důvody uvedené v úkonech povinného subjektu a nadřízeného orgánu.

Své sdělení ze dne 6. 4. 2011, čj. 322/2011, odůvodnila obec Tlučná tím, že po všeobecně známých problémech s poskytováním dotací z ROP NUTS II Jihozápad a přehodnocováním 5. výzvy došlo ke značné časové prodlevě. Projekty byly podávány a zpracovávány počátkem roku 2009. Úřad ROP NUTS II Jihozápad poté vydal rozhodnutí o poskytnutí či neposkytnutí dotace a toto bylo následně zrušeno a celá výzva byla přehodnocována. Díky tomuto obec po vrácení dokladů z úřadu ROP NUTS II Jihozápad byla nucena opět tyto zase zpět poskytnout ROP NUTS II Jihozápad. Obec tedy nedisponuje již žádnými kopiemi podané žádosti včetně jejích příloh. Doporučuje tedy žadatelce obrátit se přímo na úřad ROP NUTS II Jihozápad, ale zároveň ji upozorňuje, že již ve vzorových smlouvách mezi poskytovatelem dotací a příjemcem je stanoven okruh možných poskytovaných informací. Pro informaci žadatelky obec uvádí, že se pokusila ještě tato data získat od jejího zpracovatele žádosti, jehož činnost však skončila podáním této žádosti v 6/2009. Z důvodu výše uváděné časové prodlevy již nemá zpracovatel tyto údaje k dispozici.

Rozhodnutí o odvolání ze dne 4. 5. 2011, zn. KDS/1493/11, sp. zn. ZN/339/KDS/11, je odůvodněno zejména tím, že krajský úřad si není vědom žadatelkou tvrzené povinnosti povinného subjektu vyžádat si vrácení (na vlastní náklady) dokumentů, které by mohly být dle zákona č. 106/1999 Sb. poskytnuty žadatelce a které byly odeslány třetímu subjektu, pokud je povinný subjekt již nemá. Žadatelka neuvádí konkrétní judikát (či judikáty), z něhož takovou povinnost dovozuje.

Povinný subjekt a nadřízený orgán, jak vidno, mají za to, že žádosti o poskytnutí informace není třeba vyhovět, jestliže povinný subjekt příslušné dokumenty nemá k dispozici a žadatele odkáže na někoho jiného.

Podle § 2 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

K předmětu právě rozhodovaného sporu se vztahují dva komplementární právní názory: „*Pojem „informace vztahující se k působnosti povinného subjektu“, zakotvený v § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, je třeba vykládat tak, že k působnosti povinného subjektu se vztahují zpravidla všechny informace, které má objektivně k dispozici.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2009, čj. 1 As 29/2009-59, publikovaný na

www.nssoud.cz) a „Odmítnout žádost o informace s tím, že by bylo nutné vytvořit nové informace (§ 2 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím) lze pouze v případě, že povinný subjekt nemá povinnost předmětnými informacemi disponovat.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, čj. 1 As 141/2011-67, publikovaný pod č. 2635/2012 Sb. NSS).

V daném případě povinný subjekt neargumentuje tím, že požadované informace se nevztahují k jeho působnosti. Zastává názor, že nemá-li příslušné dokumenty k dispozici a odkáže-li žadatele na někoho jiného, učinil svým povinností zadost. Tento názor soud nesdílí. Není-li sporné, že se požadované informace vztahují k působnosti povinného subjektu, a jde-li „jen“ o to, že z nějakého důvodu již nejsou povinnému subjektu k dispozici, je podle názoru soudu nezbytné, aby povinný subjekt, který dokumenty pozbyl, je znovu nabyl. Soud má za to, že jedině takovým způsobem lze pro přezkoumávanou věc vyložit shora použité výrazy „informace, které má povinný subjekt objektivně k dispozici“, a „mít povinnost předmětnými informacemi disponovat“.

Je pravdou, že správní řád je v tomto ohledu skoupý. Právní úprava vedení spisu je obsažena především v zákonu č. 499/2004 Sb., o archivnictví a spisové službě a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a v prováděcích předpisech k tomuto zákonu. Nelze však přehlédnout, že archivní předpisy jsou orientovány poněkud jinak, a proto nebyla-li by nalezena odpověď v nich a nebyly-li by tu příslušné interní předpisy, mohly by správní orgány hledat inspiraci v soudních předpisech, konkrétně v § 26 vyhlášky č. 37/1992 Sb., o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy, ve znění pozdějších předpisů. Institut „rekonstrukce spisu“, upravený v uvedeném ustanovení, by však v přezkoumávané věci, jak se situace jeví, bylo možno naplnit pouhým vyžádáním si kopií od jiného orgánu, nebylo by nutno volit složitější cestu, jakou by bylo např. rekonstruování dokumentů ve spolupráci se zpracovatelem.

Vztahuje-li se informace k působnosti více povinných subjektů, je na žadateli, na kterého z nich se se svou žádostí obrátí a není tudíž na místě, aby je jeden odkazoval na druhého (a to ani za výše popsané situace) [i k tomu viz již vzpomenutý rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2009, čj. 1 As 29/2009-59].

Jiný názor na vzniklou situaci by byl podle názoru zdejšího soudu v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu.

Ústavní soud svůj výklad § 2 zákona č. 106/1999 Sb. shrnul např. v rozhodnutích ze dne 10. 6. 2010, sp. zn. III. ÚS 459/09, a ze dne 26. 4. 2011, sp. zn. IV. ÚS 281/11.

V již citovaném rozsudku ze dne 7. 5. 2009, čj. 1 As 29/2009-59, se Nejvyšší správní soud vyjádřil také k širším aspektům interpretace § 2 zákona č. 106/1999 Sb.:

„[8] Předmětem sporu je zejména otázka interpretace pojmu „informace vztahující se k působnosti povinného subjektu“, který je zakotven v § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Nejvyšší správní soud ovšem považoval za nutné vyjádřit se nejprve k základním východiskům, se kterými je třeba k výkladu citovaného zákona přistupovat. Předně je třeba upozornit na ústavněprávní dimenzi posuzované problematiky. Mezi základní

atributy liberálně-demokratického státu patří důsledná implementace nástrojů limitujících různými způsoby nositele veřejné moci, daná vědomím o její možné zneužitelnosti. Jeden z těchto nástrojů představuje rovněž kontrola výkonu veřejné moci ze strany občanů, z čehož plyne imperativ otevřenosti a transparentnosti veřejné správy, bez něž by tato kontrola nemohla být efektivně realizována. Prostředkem, který k naplnění uvedeného imperativu poskytuje právní řád, je mimo jiné právo na informace. Jeho význam zdůraznil již ústavodárce tím, že jej zakotvil v čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), přičemž konkretizaci daného ústavněprávního ustanovení lze nalézt v zákoně o informacích. Z těchto důvodů, jak zdejší soud uvedl např. ve svém rozsudku ze dne 10. 10. 2003, č. j. 5 A 119/2001 - 38 (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), je při výkladu pojmu „informace“ ve smyslu citovaného zákona *„nutné zvolit takový postup, který ve svých důsledcích fakticky nezužuje rozsah ústavně zaručených práv, jinak by se orgán aplikující právo dostal do rozporu jednak s obecnou zásadou výkladu ve prospěch základních práv a svobod a jednak s příkazem šetření smyslu práv a nezneužívání možných omezení (čl. 4 odst. 4 Listiny)“*. Ve stejném duchu upozornil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 25. 10. 2007, č. j. 4 As 7/2007 - 91 na skutečnost, že formalistickým výkladem zákona o svobodném přístupu k informacím může docházet k ohrožení samotné podstaty ústavně zaručeného práva na informace obsaženého v čl. 17 Listiny základních práv a svobod.

[9] Zákonodárce při přijímání zákona o svobodném přístupu k informacím vyšel z principu otevřenosti veřejné správy (v protikladu k principu důvěrnosti) a rozsah informací, které mají příslušné subjekty povinnost poskytovat, koncipoval velice široce. Jak uvádí důvodová zpráva k citovanému zákonu, povinné subjekty jsou zavázány *„především k tomu, aby zveřejňovaly základní a standardní informace o své činnosti automaticky tak, aby byly všeobecně přístupné (...) Ostatní informace, které mají k dispozici, vydají povinné subjekty na požádání žadatele, tj. každé fyzické nebo právnické osoby. Výjimkou z tohoto pravidla budou informace, jejichž poskytnutí návrh zákona výslovně vylučuje nebo v nutné míře omezuje. Jde zejména o informace, které jsou na základě zákona prohlášeny za utajované, nebo informace, které by porušily ochranu osobnosti a soukromí osob.“*

[10] Na základě právě uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že je třeba odmítnout výklad pojmu „informace vztahující se k působnosti povinného subjektu“ obsažený v rozhodnutí magistrátu a v navazujících rozhodnutích žalovaného a krajského soudu. Podle těchto rozhodnutí požadované informace nejsou v působnosti magistrátu, protože problematika územního plánu vyššího územního celku spadá do působnosti krajského úřadu. Avšak jak správně poukazuje stěžovatel, do působnosti magistrátu spadá problematika návaznosti územního plánu města Brna na územní plán VÚC BSRA. Jinak řečeno, magistrát při výkonu svých povinností v oblasti územního plánování musí vycházet rovněž z územně plánovací dokumentace příslušného VÚC. Ostatně správní orgány ani nijak nezpochybňují skutečnost, že magistrát tímto územním plánem disponuje. Pak je ovšem absurdní závěr, podle něž nemá povinnost poskytovat žádné informace týkající se tohoto územního plánu.

[11] K působnosti povinného subjektu se tedy vztahují zpravidla všechny informace, které má objektivně k dispozici. Tento závěr logicky plyne ze zásady zákonnosti výkonu veřejné moci. Povinný subjekt je povinen vykonávat svou činnost pouze v mezích a způsoby stanovenými zákonem, a pokud v rámci své činnosti fyzicky disponuje některými informacemi, mělo by to být pouze v důsledku výkonu jeho zákonné působnosti. Žadatel o informaci tak má právo na sdělení všech údajů, s nimiž povinný subjekt pracuje a jejichž

poskytnutí není vyloučeno či omezeno podle § 7 - § 11 zákona o svobodném přístupu k informacím (viz také Korbel, František a kol. 2004. *Právo na informace. Komentář*. Praha: Linde, s. 108-110; Kužilek, Oldřich - Žantovský, Michael. 2002. *Svoboda informací. Svobodný přístup k informacím v právním řádu České republiky*. Praha: Linde).“.

Za této situace se podle názoru zdejšího soudu nelze dovolávat ani rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, čj. 2 As 71/2007-56. Z kontextu vytržená citace je sice přesná, ale řešená kauza je odlišná: v onom případě šlo o studii na vybudování budoucí komunikace R 43 tzv. německou trasou, která sice byla zadána, ale měla být odevzdána až na konci května 2005, takže v rozhodné době nebyla ještě k dispozici.

K případu třeba dodat, že rovněž soud pokládá sdělení obce Tlučná ze dne 6. 4. 2011, čj. 322/2011, za přinejmenším formálně nekorespondující s požadavky na rozhodnutí správního orgánu podle zákona č. 106/1999 Sb. (a správního řádu).

Na stěžejní otázku tohoto případu lze odpovědět tak, že povinnost uchovávat si dokumenty vztahující se k působnosti obce, tedy i výše uvedenou žádost o podporu projektu (s přílohami), – pokud by nebyla stanovena něčím jiným – je předpokladem a tudíž plyne z povinnosti poskytovat o dokumentech vztahujících se k takové působnosti informace podle zákona č. 106/1999 Sb. tak, jak zní a byl vyložen Nejvyšším správním soudem a Ústavním soudem.

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Soud se tedy ztotožňuje s žalobkyní v tom, že důvod uvedený povinným subjektem a nadřízeným orgánem nemůže být zákonným důvodem pro nevyhovění žádosti o poskytnutí informace. Za této situace se nutno zabývat tím, zda výrok vyhovujícího rozsudku má být koncipován podle obecné úpravy (soudní řád správní) nebo podle zvláštní úpravy (zákon č. 106/1999 Sb.).

Podle soudního řádu správního je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení (§ 78 odst. 1 věta první), podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo (§ 78 odst. 3), a zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4). Podle zákona č. 106/1999 Sb. při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti (§ 16 odst. 4 věta první), nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout (§ 16 odst. 4 věta druhá).

Ke vztahu uvedených ustanovení je k dispozici tento právní názor: „*Postup soudu podle § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, přichází zásadně v úvahu tehdy, je-li rozhodnutí o odepření informace přezkoumatelné. Výjimkou budou jen ty situace, kdy by správní orgán svévolně vydával nepřezkoumatelná rozhodnutí o odmítnutí žádosti s cílem vyhnout se aplikaci § 16 odst. 4 citovaného zákona. Takováto svévole správních orgánů by představovala hrubé porušení ústavně zaručeného práva na*

informace (čl. 17 Listiny základních práv a svobod).“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, čj. 1 As 8/2010-65, publikovaný na www.nssoud.cz).

V žalobě se původně navrhovalo, aby soud vydal tento rozsudek: „Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, Odbor kontroly, dozoru a stížností, zn. KDS/1493/11, sp. zn. ZN/339/KDS/11, ze dne 4. 5. 2011, se zrušuje.“. Po výzvě předsedy senátu, který vyslovil názor, že zvláštní úprava má zásadně přednost před úpravou obecnou, žalobkyně změnila žalobní petit takto: „Rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje, Odbor kontroly, dozoru a stížností zn. KDS/1493/11, sp. zn. ZN/339/KDS/11, ze dne 4. 5. 2011 se zrušuje. Rozhodnutí obce Tlučná čj. 322/2011 ze dne 6. 4. 2011 se zrušuje. Obci Tlučná se ukládá povinnost poskytnout žalobci v kopiích tyto informace: žádost o podporu projektu Areál ZŠ v Tlučné - 1. etapa doporučeného k financování na Výboru Regionální rady 8. 11. 2010 v 5. výzvě Regionálního operačního programu regionu soudržnosti NUTS II Jihozápad a to spolu s přílohami této žádosti a to: – příloha 3: Doklad o prokázání vlastnických vztahů (výpis z katastru nemovitostí, snímek z katastrální mapy a doložení tzv. jiného práva, přiložené k žádosti o podporu projektu), – příloha 7: Podklady pro finanční a ekonomické hodnocení projektu, – specifická příloha: Podrobný rozpočet projektu.“.

Při rozhodování věci ovšem bylo nutno akcentovat, že žádosti žalobkyně nebylo vyhověno z toho důvodu, že požadované informace nebyly obci Tlučná k dispozici. Povinný subjekt a nadřízený orgán se tudíž - z jejich pohledu zcela logicky - nikterak nezabývaly možnými věcnými důvody např. pro částečné nevyhovění žádosti. Určité indicie by zde však byly. V žádosti o poskytnutí informace sama žalobkyně uvádí: „Jsme si vědomi toho, že některé z dokumentů mohou obsahovat osobní údaje, které nemůžete dle zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, zveřejnit. S tímto aspektem počítáme a jsme připraveni uhradit náklady spojené jak s pořízením kopií námi požadovaných dokumentů, tak s náklady spojenými s případným odstraněním citlivých informací. ... V případě, že ze zákonem uvedených důvodů nebude možno některou informaci zpřístupnit, pak nám prosím zpřístupněte všechny informace, které zpřístupnit lze, a písemně odůvodněte, které zpřístupnit nelze.“. Správní orgány však nevyjevily, co by bylo možno zpřístupnit a co nikoli. Ve správním spise požadované dokumenty nejsou. Soud tak nemá možnost ani přezkoumat úvahu správních orgánů, ani ji nahradit svou vlastní. V daném případě tedy nelze jednoznačně vyslovit, že tu nejsou žádné důvody pro (částečné) odmítnutí žaloby. Zároveň nic nenasvědčuje tomu, že by bylo svévolně vydáno nepřezkoumatelné rozhodnutí s cílem vyhnout se aplikaci § 16 odst. 4 zákona č. 106/1999 Sb. I když nadále platí, že zvláštní úprava má zásadně přednost před úpravou obecnou, v přezkoumávané věci, v níž ještě nedošlo k věcnému posouzení žádosti žalobkyně, bylo proto jako výjimku ze zásady nutno namísto zvláštního řešení upraveného v zákoně č. 106/1999 Sb. aplikovat obecné řešení upravené v soudním řádu správním.

Vzhledem k uvedenému soud podle § 78 odst. 1 věty první s. ř. s. napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil a ze stejného důvodu podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo, a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.

V dalším řízení je správní orgán podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu, že důvodem pro odmítnutí žádosti žalobkyně o poskytnutí informace nemůže být to, že obec Tlučná již nedisponuje žádnými kopiemi požadovaných listin.

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání (§ 51 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Soud neprovedl žalobkyní navržené důkazy, protože se tu nevyskytlo žádné – pro věc relevantní – sporné tvrzení, které by bylo třeba takovým způsobem prokazovat.

Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem ve výši **2.000,- Kč**, představované zaplaceným soudním poplatkem. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení byla žalovanému stanovena pariční lhůta podle § 160 odst. 1 část věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková